

Του
**ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΤΖΑΝΑΚΗ**
tzanakis@dotnet.gr

Διαγράφοντας το παρελθόν

ΔΙΑΓΡΑΦΕΤΑΙ ένας πρώην πρωθυπουργός; Προφανώς, όχι. Κανένα κόμμα – και πάντως όχι το ΠΑΣΟΚ – δεν έχει την πολυτέλεια να «καθαρίζει» έτσι με το παρελθόν του: Αγαπητέ Κώστα, αγαπητέ Γιώργο – κι έξω από την πόρτα. Η κίνηση του κ. Γ. Παπανδρέου με τον κ. Κ. Σημίτη ήταν σαν να απαντάς με ατομική βόμβα σε μία παρενόχληση. Είναι επίσης φανερό ότι η «αποπομπή» του κ. Σημίτη δεν μπορεί να διαρκέσει επ' αόριστον. Το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης θα παρουσιαστεί και πάλι σε μερικούς μήνες μπροστά στο εκλογικό σώμα. Θα ήταν παράδοξο – και πάντως καθόλου πρακτικό, από εκλογικής πλευράς – να διεκδικεί το ΠΑΣΟΚ τη λαϊκή ψήφο, χωρίς τον κ. Σημίτη και τους «εκσυγχρονιστές». Και ακόμα χειρότερα, αν ευοδωθούν τα σχέδια για «δεύτερο ΠΑΣΟΚ». Σε μία τέτοια περίπτωση, η ήττα τους θα είναι πολύ περισσότερο από στρατηγική – θα οδηγήσει τη δημοκρατική παράταξη στην περίοδο πριν και από την Ένωση Κέντρου. Όμως, εδώ που έφτασαν τα πράγματα, το ερώτημα είναι ποιος θα κάνει την πρώτη κίνηση για την επαναπροσέγγιση των δύο πλευρών. Η απάντηση είναι ένας μονόδρομος – ο ίδιος ο κ. Σημίτης. Ο πρώην πρωθυπουργός άνοιξε τον κύκλο της σύγκρουσης. Είναι λοιπόν εκείνος που οφείλει και να τον κλείσει, μέσα στους επόμενους μήνες.

Το άλογο και η ντροπή

ΜΠΟΡΕΙ ο κ. Σημίτης να θεωρεί πλέον ότι το «άλογο» είναι μικρών δυνατοτήτων, αλλά είναι ο ίδιος που το επέλεξε, όπως και την περιβόητη «ανοικτή» διαδικασία εκλογής, που έχει διχάσει μόνιμα τα μέλη και τους φίλους του ΠΑΣΟΚ. Και κυρίως, δεν μπορεί ο πρώην πρωθυπουργός να δίνει την εντύπωση ότι επιχειρεί – τέσσερα χρόνια μετά την εθελουσία έξοδό του – να ελέγξει τις εσωτερικές εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ. Η πλευρά του κ. Γ. Παπανδρέου πάλι, οφείλει επιτέλους να ξεκαθαρίσει τη σχέση της με το κυβερνητικό παρελθόν του ΠΑΣΟΚ: υπερηφανεύονται ή ντρέπονται που κυβέρνησαν τόσα χρόνια με πρωθυπουργό τον κ. Κ. Σημίτη; Τέσσερα χρόνια τώρα, προσπαθούν να πείσουν ότι υπερηφανεύονται μετά ντροπής. Αλλά δεν πείθουν ούτε τους εαυτούς τους – πόσω μάλλον τους ψηφοφόρους.

Έκθεση Ιδεών: Οικογενειακό τραπέζι

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΟΥ είναι μια πολύ αγαπημένη οικογένεια. Είναι ο αγαπημένος μου μπαμπάς, η αγαπημένη μου μαμά, ο αγαπημένος μου αδελφός και στον κάτω όροφο η αγαπημένη μου γιαγιά και ο αγαπημένος μου παππούς. Τον αγαπημένο μου μπαμπά δεν τον βλέπω ποτέ, γιατί φεύγει το πρωί για τη δουλειά και γυρίζει τα μεσάνυχτα. Δηλαδή κανονικά γυρίζει στις 7.00 μ.μ., αλλά κάνει και πέντε ώρες γύρω γύρω το τετράγωνο μέχρι να βρει να παρκάρει. Κι όταν έρχεται δεν είναι και πολύ χαρούμενος και καθόλου δεν μοιάζει με τους μπαμπάδες των διαφημίσεων που μπαίνουν μέσα με δωράκια και σοκολάτες και τα παιδιά πηδάνε στην αγκαλιά του κι αυτός γελάει και τα στριφογυρίζει ψηλά. Εμάς λέει: «Αι σικίρι, το κωλοκράτος μου μέσα» και βροντάει τα κλειδιά στο συρτάρι. Την αγαπημένη μου μαμά δεν τη βλέπω επίσης, γιατί κι αυτή δουλεύει αλλά έρχεται σπίτι με το λεωφορείο. Και μετά πλένει, σιδερώνει, σφουγγαρίζει, μαγειρεύει και βρίζει τον μπαμπά που δεν πήρε τυρί τριμμένο από το σούπερ μάρκετ. Και δεν μοιάζει καθόλου με τις μαμάδες των διαφημίσεων, γιατί δεν μαγειρεύει βαμμένη ούτε με ψηλοτάκουνα. Κι όταν λερώσουμε το μπλουζάκι με σοκολάτες δεν γελάει χαρούμενη που έχει το σωστό απορρυπαντικό, αλλά μας λέει: «Ε, βέβαια. Άμα έχετε τη δουλάρα.

Άντε βγάλ' το, τελειώνει, ΤΕΛΕΙΩΝΕ λέμε, την τύχη μου που στραβώθηκα και τον παντρεύτηκα». Τον αγαπημένο μου αδελφό δεν τον βλέπω ποτέ, γιατί λείπουμε κι οι δυο στο σχολείο και μετά εκείνος πηγαίνει φροντιστήριο και μετά κλείνεται στο δωμάτιό του και μετά ανοίγει το κομπιούτερ του και μετά ψάχνει γυμνές κυρίες και μετά τις βρίσκει και μετά χαίρεται. Ο μπαμπάς μου, η μαμά μου, ο αδελ-

φός μου κι εγώ είμαστε μια πολύ αγαπημένη οικογένεια και κάθε Κυριακή μεσημέρι κάνουμε ένα πολύ αγαπημένο οικογενειακό τραπέζι κι εκεί έχουμε όλο τον χρόνο να τσακωθούμε μεταξύ μας. Ο μπαμπάς μαλώνει τον αδελφό μου που δεν διαβάζει αρκετά και μετά μαλώνει εμένα που δεν τα τρώω τα παντζάρια. Και μετά η μαμά μαλώνει τον μπαμπά μου γιατί μας μαλώνει, γιατί είναι «αντιπαιδαγωγικό» λέει. Και μετά η μαμά μου μαλώνει τον αδελφό μου που πετάει τα μποξεράκια του

στη μοκέτα κι έχει και τη μέση της και μετά μαλώνει εμένα που θέλω να μου πάρουνε κινητό. Και μου λέει: «Έκανε κι η μύγα κώλο και ζητάει κινητό». Κι εγώ της λέω: «Η Ευαγγελία γιατί έχει κινητό που είναι και 27 μέρες μικρότερη;». Κι η μαμά μου μου λέει: «Δεν με νοιάζει τι κάνει η Ευαγγελία, εμένα με νοιάζει τι κάνει το δικό μου το παιδί». Και φωνάζει και ο μπαμπάς της λέει: «Τώρα που ουρλιάζεις εσύ, δεν είναι αντιπαιδαγωγικό;» Κι η μαμά του λέει: «Δεν ουρλιάζω, συζήτηση κάνουμε». Κι ο μπαμπάς μου της λέει: «Ναι, έχεις δίκιο. Μπορεί στο ισόγειο να μη σε άκουσαν». Κι η μαμά του λέει: «Έχε χάρη που είναι τα παιδιά, αλλιώς θα σου 'λεγα τώρα». Και δεν του λέει. **ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΚΑΝΕΝΑΣ** δεν μιλάει για πολλή ώρα. Κι ακούγονται μόνο τα πιρούνια, τα μαχαίρια κι ο αδελφός μου που κάνει κλάπα κλούπα με τη γλώσσα του. Κι η μαμά του λέει: «Δεν μπορείς να φας σαν άνθρωπος;» Κι ο αδελφός μου της λέει: «Σαν άνθρωπος τρώω». Κι η μαμά μου του λέει: «Θα σε καλέσουμε σε κάνα σπίτι, ρεζίλι θα γίνουμε». Κι ο μπαμπάς μου της λέει: «Μπορείς να σταματήσεις μία στιγμή, ΜΙΑ, ΜΙΑ, αυτό το μπουρ μπουρ μπουρ, μες στ' αυτή μου. Έλεος δηλαδή, Ε-

ΛΕΟΣ, Ε-Λ-Ε-Ο-Σ!». Κι η μαμά μου λέει: «Δεν φτάνει που έχω γίνει χίλια κομμάτια να σας υπηρετώ όλους εδώ μέσα, μια καλή κουβέντα να ακούσω, ΜΙΑ, ΜΙΑ». Κι ο μπαμπάς μου της λέει: «Ερίξες πολύ αλάτι, λύσσα το 'κανες». Κι η μαμά του λέει: «Ορίστε, εκεί που μας χρωστάγανε, μας πήραν και το βόδι». Κι εγώ ρωτώ: «Πότε είχαμε βόδι και μας το πήρανε;». Κι ο αδελφός μου μου λέει: «Είσαι μαλακισμένο». Κι εγώ βάζω τα κλάματα και λέω: «Με λέει μαλακισμένο». Κι ο μπαμπάς μου του λέει: «Μη λες την αδελφή σου μαλακισμένο». Κι ο αδελφός μου λέει: «Αφού είναι;» Κι η μαμά μου λέει: «Και δεν θέλω να ακούω τέτοιες λέξεις εδώ μέσα». Κι ο αδελφός μου της λέει: «Όταν τις λέει ο μπαμπάς είναι καλά;». Κι η μαμά μου λέει στον μπαμπά μου: «Ορίστε, είδες το παράδειγμα που δίνεις στα ίδια σου τα παιδιά». Κι ο μπαμπάς μου λέει: «Μια μπουκιά δεν μπορούμε να φαρμακώσουμε σ' αυτό το σπίτι, ΜΙΑ, ΜΙΑ». Κι η μαμά μου του λέει: «Τι μπουκιά, εσύ δεν είπες είναι λύσσα; Κι άμα δεν σ' αρέσει, να πας να σου μαγειρεύει η Βιβή». Κι εγώ λέω: «Ποια είναι η Βιβή». Κι η μαμά λέει: «Ποια είναι η Βιβή, Μανώλη; Πεσ στο παιδί σου, στο σπλάκνο σου, στην κόρη σου ποια είναι η Βιβή, Μανώλη». Κι ο πατέρας μου λέει: «Η κυρία Βιβή είναι μια εξαιρετή συνάδελφος κι η μάνα σας είναι μια τρελή γυναίκα». Κι η μαμά λέει: «Γι' αυτό γυρίζουμε μεσάνυχτα, Μανώλη; Επειδή η Βιβή είναι μια εξαιρετή συνάδελφος, Μανώλη;». Κι ο μπαμπάς λέει: «Γυρίζουμε μεσάνυχτα, διότι τα μεσάνυχτα βρίσκουμε να παρκάρουμε. Άντε να δούμε πού θα φτάσει ο πληθωρισμός πια». Κι η μαμά μου του λέει: «Έχε χάρη που είναι τα παιδιά, αλλιώς σου 'λεγα εγώ». Κι ο μπαμπάς της λέει: «Τι θα μου 'λεγες εσύ;». Κι η μαμά του λέει: «Το διαόκι μου στον ώμο, για τον δρόμο, για τον δρόμο, αυτό θα σου 'λεγα εγώ». Κι εγώ λέω: «Εγώ η βροχή χαλάζι, δεν με νοιάζει, δεν με νοιάζειιιιιιιιι». Κι ο μπαμπάς κι η μαμά μου λένε: «ΣΤΑΜΑΤΑ!!!» και σταματάω. **ΚΑΙ ΠΕΦΤΕΙ ΠΑΛΙ** μια σιωπή, ντράγκα ντούγκα τα πιρούνια. Κι ο αδελφός μου λέει: «Έφαγα, πάω μέσα». Κι ο μπαμπάς μου του λέει: «Δεν έχει να πας πουθενά. Τώρα τρώμε όλοι μαζί σαν οικογένεια». Κι η μαμά μου του λέει: «Έχει δίκιο ο πατέρας σου, να κάτσεις εκεί που κάθεται». Και καθόμαστε όλοι εκεί που καθόμαστε.

Της
**ΕΛΕΝΑΣ
ΑΚΡΙΤΑ**
ela@ath.forthnet.gr

ΤΟ ΜΗ ΧΟΙΡΟΝ...

Του ΔΗΜΗΤΡΗ ΧΑΝΤΖΟΠΟΥΛΟΥ

